

عنوان مقاله:

نقد و تحلیل داستان بیژن و منیژه براساس قواعد ساختار گرابی

محل انتشار:

پژوهشنامه اورمزد، دوره 8، شماره 24 (سال: 1394)

تعداد صفحات اصل مقاله: 31

نویسندگان:

علی محمد پشت دار - دانشیار گروه زبان و ادبیات فارسی دانشگاه پیام نور

ابوالفضل غنی زاده - دکتری زبان و ادبیات فارسی، عضو هیات علمی دانشگاه پیام نور تبریز

حمیدرضا نان آور - کارشناس ارشد زبان و ادبیات فارسی، فرهنگی رسمی آموزش و پرورش پاکدشت؛ تهران،

خلاصه مقاله:

ساختارگرایان قواعدی برای تشریح آثار نویسندگان معرفی نموده اند که، جنبه های زیبا شناختی یک اثر را معرفی می کند. نوشته را در مقام مقایسه با سایر آثار قرار می دهد و ضمن تسهیل نقد و ارزشیابی اثر، میزان توانمندی آفریننده آن را معلوم می سازد. این فصل داستان بیژن و منیژه فردوسی را با قواعد اشاره شده بررسی می کند. از معماری داستان و هندسه ساختاری آن سخن می راند. ماموریت ذاتی اثر را معرفی و کردار گفتاری و نوشتاری سراینده را به صورت کمی تشریح می نماید تاکنون، این داستان به روش مکتب ساخت گرا نقد و تحلیل نشده، اینکه نقد آن پیش روی شماسست. پس از نقد معلوم شد که این داستان طرحی منسجم و زنجیروار دارد و سراینده با استادی تمام مهارت خود را در آرایش ساختاری ابیات نشان داده و جنبه های زیبایی درونی و بیرونی آن را مدنظر داشته است. روی هم رفته محتوای این داستان در بایدها و نبایدهاست، آنچه باید در وجود یک قهرمان باشد و شایسته است که آراسته به اخلاق پهلوانی باشد و ناشایست ها را از خود دور دارد، حوادث و شکل گیری داستان به گونه ای است که این مجموعه را می توان داستان نسبتاً کوتاه شاهنامه به حساب آورد

کلمات کلیدی:

فردوسی، بیژن و منیژه، ساختارگرابی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/753262>

